

# РЕШЕНИЕ

№ 35285

гр. София, 27.10.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в**  
публично заседание на 01.10.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Доброслав Руков**

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **6527** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46 и следващите от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на О. З. (О. Z.), гражданин на Република Турция, чрез адвокат Н. Р. срещу Заповед № УРИ ПАМ 5392 - 563 от 06.06.2025 г. на Началник на отдел „Миграция” - СДВР, с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход Турция”, на основание чл. 41, т. 2 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

В жалбата се сочи, че процесната заповед е незаконосъобразна, като постановен при съществено нарушение на административна-производствените правила и материално-правни разпоредби.

В жалбата се твърди, че административният орган не е съобразил изискванията, въведени чрез разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, съгласно която при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Тези изисквания на материалния закон са приложими към всяка една принудителна мярка по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ. Посочено е, че оспорената заповед е издадена в противоречие с чл. 6, параграф 5 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно която, ако по отношение на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на територията на държава-членка, е образувана процедура за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставяше право на престой, държавата-членка разглежда възможността да се

въздържи от издаване на решение за връщане до приключване на процедурата, без да се засяга параграф 6. Административният орган е бил длъжен да обсъди всички обстоятелства, имащи отношение към налагане на ПАМ, при спазване на принципите за индивидуално взето решение, за пропорционалност и ефективност.

В хода на административното производство по издаване на оспорения акт, отдел „Миграция“, СДВР е бил уведомен за подаденото заявление за продължаване на срока на пребиваване на О. З., което не е било взето под внимание. Приложено е предходно разрешение за работа № РД-08-1087/15.07.2024 г. и доказателства за образуваната преписка в Агенцията по заетостта.

Изложени са аргументи, че ПАМ е наложена в противоречие с принципа на съразмерност, съгласно чл. 6 от АПК и на чл. 2, § 3 от протокол 4 от ЕКПЧ.

В подкрепа на доводите е цитирана съдебна практика.

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява лично и не се представлява. Упълномощеният от него адвокат Р. е представила допълнителни съображения в писмен вид. Претендира присъждане на направените, във връзка с оспорването разноски.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Г. оспорва жалбата в представени писмени бележки. Счита, че в акта на Началник отдел „Миграция“ – СДВР са обсъдени всички доводи, касаещи издаването на оспорената заповед за налагане на ПАМ. Посочва се, че тя е издадена от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване стриктно на материално-правните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения. Подробни допълнителни съображения са изложени в писмен вид. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че оспорващият е имал качеството на командирован работник, с приемащо българско дружество „Луна Строй“ ЕООД, по договор за предоставяне на услуга. В резултат на подадено от приемащото дружество заявление в Агенцията по заетостта, на основание чл. 40, ал. 1 и ал. 2, т. 1 и чл. 4, ал. 3 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМПМ). Агенцията е издала разрешение за работа на О. З. за срок от 9 месеца. Въз основа на това разрешение, жалбоподателят е получил разрешение за продължително пребиваване при условията и по реда на чл. 24, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

С оглед необходимостта от продължаване на уговорените дейности по предлаганата услуга на строителния обект, където е работил чуждестранния гражданин, „Луна Строй“ ЕООД, е подало на 11.03.2025 г. пред Агенция по заетостта заявление за командироване на О. З.. Поради констатирани нередовности заявлението е оставено без движение.

„Луна Строй“ ЕООД е представило допълнителни документи съобразно указанията на Агенцията по заетостта на 15.05.2025 г. На О. З. е издадено Решение № РД-08-651 от 06.06.2025 г., с което на основание чл. 40, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от ЗТМТМ, му се разрешава да работи като командирован специалист по договор за услуга, с място на работа - „Луна Строй“ ЕООД, на обект: жилищна сграда с подземни гаражи в УПИ-П-2680, [улица], р-н Искър, за срок до 15.04.2026 г.

На 06.06.2025 г. е издадена и обжалваната Заповед УРИ №5392 ПАМ - 563/06.06.2025 г., с която е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход“, на основание чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. В цитираната заповед е определен 7-дневен срок за доброволно напускане на страната на основание чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ. Като правно основание за наложената ПАМ, в акта са посочени чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ, а мотивите са изложени в докладна

записка рег. № 5392р-498 от 06.06.2025 г. по описа на отдел „Миграция“-СДВР.

Със заповед № 513з-9426/06.12.2018 г. Директорът на СДВР е оправомощил държавния служител, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР да издава и да отказва издаване на разрешения за краткосрочно и продължително пребиваване на чужденци, както и да продължава срока на пребиваване на чужденци в Република България.

Със Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на Директора на СДВР е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция”, при отдел „Миграция” – СДВР да замества титуляра, заемащ длъжността Началник отдел „Миграция” – СДВР от 19.05.2025 г. до отпадане на необходимостта.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на О. З. лично на 15.06.2025 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 20.06.2025 г. (вх. № 513000-45566), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е основателна.

За да издаде оспорената заповед, Началникът отдел „Миграция” – СДВР е приел, че са налице предпоставките по чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ. По силата на тази разпоредба, ПАМ, връщане до се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по чл. 39б.

В случая е безспорно, че О. З. е пребивавал законно в България, на основание на издадено му от Агенцията по заетостта разрешение за работа и издадено разрешение за продължително пребиваване по чл. 24, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ от 24.02.2025 г. до 15.04.2025 г.

Поради неприключване в срок на монтажните работи, на обекта, на който е работил оспорващият, „Луна Строй” ЕООД (българското дружество, което е наело чужденеца) е подало до Агенцията по заетостта заявление (вх. № 10-00-0250/11.03.2025 г.) за удължаване на разрешението за работа с още една година.

Изпълнителният Директор на Агенцията по заетостта е издал Решение № РД-08-651/06.06.2025 г., с което на О. З., гражданин на Република Турция е издадено разрешение за работа, като командирован специалист по договор с „Луна Строй” ЕООД със срок на валидност до 15.04.2026 г.

В настоящия спор е вярно, че чуждестранният гражданин е следвало да напусне страната до изтичане на срока на разрешения му престой, което той не е направил.

От друга страна е вярно, че по отношение на него е инициирано административно производство пред Агенцията по заетостта за удължаване на издаденото му вече разрешение за работа.

Съгласно чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, Изпълнителният директор на Агенцията по заетостта издава разрешение за работа по искане на местен работодател или на местното лице, приемащо на работа командирован или изпратен работник или служител от трета държава, въз основа на което се издава от Министерството на вътрешните работи разрешение за продължително пребиваване съгласно чл. 24, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България.

Тоест до завършването на производството пред Агенцията по заетостта и издаване на разрешение за работа, чуждестранният гражданин не би могъл да предприеме действия пред органите на Дирекция „Миграция” за продължаването на срока на вече издаденото му разрешение за продължително пребиваване на същото основание.

Изложените фактически обстоятелства, мотивират съда да приеме, че в случая компетентният административен орган в лицето на Началник на отдел „Миграция” – СДВР, е следвало да упражни правомощията си при съблюдаване на прогласения в чл. 6 от АПК принцип на съразмерност, съгласно който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

Цитираният принцип е в корелация с чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, според който при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

В разглеждания спор се установява, че преди да изтече срока за издаденото вече разрешение за работа, съответно за продължително пребиваване, „Луна Строй” ЕООД, командированото О. З. българско дружество, е подало заявление за подновяване на срока на разрешението му за работа. Поради забавяне на произнасянето на Изпълнителния директор на Агенцията по заетостта, не е могло да бъде подадено своевременно заявление до съответния орган за административен контрол на чужденците, за подновяване на издаденото на З. разрешение за пребиваване.

Съдът намира, че съблюдавайки принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК и задължението по чл. 44, ал. 2 от АПК, Началникът на отдел „Миграция” – СДВР, знаейки за образуваното пред Агенцията по заетостта производство, е следвало добросъвестно и справедливо, преди на наложи ПАМ, да изясни на какъв етап е това производство и дали има положително или отрицателно решение по подаденото от З. заявление и едва след това да упражни властническите си правомощия.

Ако в случая оспорената заповед влезе в сила, по аргумента на чл. 10, ал. 1, т. 25 от ЗЧРБ, О. З. никога не би получил виза или разрешение за пребиваване в Република България, защото спрямо него има наложена ПАМ по чл. 41 от ЗЧРБ.

Това обстоятелство би го поставило неразумно в неблагоприятно положение, защото въпреки издаденото му разрешение за работа до 15.04.2026 г. от Агенцията на заетостта, той не би получил разрешение за пребиваване на някое от предвидените в ЗЧРБ основания.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваната заповед издадена от компетентен орган, при липса на нарушения на административно-производствените правила, но при несъответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменена.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващият, чрез процесуалния си представител е претендирал такива, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

#### Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на О. З. (О. Z.), гражданин на Република Турция, чрез адвокат Н. Р. Заповед № УРИ ПАМ 5392 - 563 от 06.06.2025 г. на Началник на отдел „Миграция” - СДВР, с която на оспорващия е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход Турция” С., на основание чл. 41, т. 2 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на вътрешните работи да заплати на О. З. (O. Z.), гражданин на Република Турция, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 10 (десет) лева, представляваща направени разноси за държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.